

Två konstnärer med förmågan att hitta nya vägar

Snöslasket regnar ner på mig när jag hukande tar mig fram mot Trädgårdsgatan och Galleri Kameleont. På avstånd ser jag det varma skenet från lokalen, undrar lite över det igensatta fönstret och bestämmer mig för att det nog är för att skapa större utställningsyta för tavlor. Väl inne i värmen konstaterar jag att min gissning stämmer.

Sahar Burhan hälsar mig med

- Jag skulle just maila dig.
- Jaha, varför då.
- Jag undrade var du var.

Efter lite förvirrande yttringar och läsning av vår konversation inser jag att jag gjort det enda misstaget som jag verkligen tänkt var det enda jag var helt säker på att inte behöva göra i min första intervju. Jag har kommit försent.

Ursäkter, ursäkter, jag vet knappt hur jag ska få fram en förklaring så att hon förstår att det verkligen inte var med avsikt utan att jag rört till det och i själva verket trodde att jag var en kvart tidig. Hon svarar att det går bra och att de har öppet till 16 så vi ska nog hinna ändå.

Konsten att göra rätt

Senare under samtalet kommer hon att berätta om hur hon är mån om att behandla andra väl, om hur hon när saker inte har gått som hon tänkt, rannsakar sig själv och letar efter om det är något hon sagt eller har gjort som har blivit fel. Jag tänker då att det var det hon gjorde. Hon accepterade min ursäkt, behandlade mig

väl och såg till att vi kom vidare till det som var viktigt.

Sahar Burhan i den pågående utställningen Inhale Exhale Push Pull.

Sahar Burhan är full av historier. Levande färgstarka historier som kopplar till det vi pratar om, förklarar hennes budskap och berör mig som lyssnar. När hon berättar om när hon och Saad Hajo startade Galleriet kommer först ett stråk av sorg.

- När vi fått lokalen, min mamma dog, hon var viktig, jag kunde inte jobba då. Alla har en sån, en som är viktig.

Berättelsen vandrar vidare och jag får en glimt av hennes starka, glada mamma som hjälpte alla. En mamma som trots värk ville vara hos de sina och hjälpa till. Jag får höra historien om rullatorn, den smarta

som gick att fälla ihop, som gick att beställa och skicka till mamman så att hon kunde fortsätta förflytta sig. Glädjen i ögonen som glittrar nöjda när hon tänker på att hon ordnade det bra för sin mamma. Den där rullatorn som numera hjälper en ung kvinna som fick den när Sahars mamma inte behövde den längre.

På min fråga om varför de startade Galleri Kameleont, en verksamhet som klarar sig tack vare inkomsterna de båda får in via satiren, kommer svaret omedelbart:

- **Konst är viktigt.
Människor behöver
konst.**

Runt omkring galleriet ligger restauranger som ger kroppen näring.

Hennes plats är den som matar själen.

Hennes plats är den som matar själen.

Galleri Kameleont, en plats för möten

När jag berättar om mitt intryck att Galleri Kameleont har en ambition att vara en mötesplats och förena människor som kommer från olika länder blir hennes ögon blanka. Sedan kommer ett litet leende och ett stort tack.

- **Vad fint att du ser det. Resultaten blir ofta större än jag tänkt mig.**

Konstnärens förmåga är att hitta lösningar, nya möjligheter

Hon är väl medveten om att ingen annan kan driva galleriet. Det behöver vara en konstnär för en konstnär kan alltid hitta lösningar. I sökandet efter en lösning på att de långa utställningarna verkade tappa kraft en bit in i perioden kom idén att låta en hemlig konstnär presentera ett oväntat eller nytt konstverk. Det kan vara en etablerad konstnär som vill testa ett nytt projekt inför publik eller en nyetablerad konstnär som vill hitta en publik. Under

Red Rubbish Rabbit av Margareta Brandin.

namnet Konstridå presenteras en konstnär och ett verk samtidigt som besökarna kan äta Sahars soppa. Ja, ibland gör hon även näring till kroppen ...

På så sätt aktiveras den pågående utställningen igen eftersom den hänger kvar i rummet där det hemliga konstverket visas. Likt en Kameleont anpassar sig galleriet med varje utställning.

Den hemliga konstnären

Lördagen den 24/11 presenterades den senaste konstnären. Det var Margareta Brandin som visade upp sin kanin, en lekfull skapelse av plastpåsar.

Blue Bag Bunny av Margareta Brandin.

Jag träffar Margareta hemma hos henne i hennes upppackningsprojekt. Det är en omfattande process att få in en villas tillhörigheter i en lägenhet. Margareta jobbar på med detta och har till sin lycka hittat en död hare i en av kartongerna.

Död hare upphittad.

Haren är gjord av lila systempåsar och med ömsinta händer puffar hon liv i haren igen. Det är en uttrycksfull figur med långa öron och hopkrupen hållning.

Den döda haren får nytt liv.

På Facebook har vi sett Margareta Brandins lek med mat. Mat som gör bilder och ger associationer. Att det blev harar och kaniner av påsar var helt enkelt så att påsar förvarades hopknutna i villan, den där hon lämnat. En dag med en påse i handen, leken som startade, ögonen som såg något annat än en påse av plast. Händerna som med hjälp av den vakna blicken skapade djur som trots att de saknar ögon upplevs som otroligt levande.

Att våga vägra att välja ett enda uttryck

Jag som förknippar henne med måleri undrar om det finns någon koppling mellan måleriet och skulpturerna. Samtalet svallar fram och tillbaka kring processer i skapandet. Viljan att vara fri, inte vara bunden till ett särskilt uttryck. Konstskolan som lärt henne att det vore smartast att bestämma sig för ett uttryck, förfina och marknadsföra det men hon värjer sig. Berättar om det otåliga i henne som blir uttråkad av att hålla sig till ett

material. När hon prövar ett nytt material får det henne att skärpa sig, vara på tå och det ger en krispighet i uppmärksamheten. Det är ett medvetet val att vägra välja. Hon är för rastlös för att välja ett enda uttryckssätt. Däremot har hon under perioder valt att utforska ett material under lång tid. Som när hon målade klossar i äggoljetempera på olika format. Olika format som påverkade förhållandet mellan klossarna och gav olika rytm beroende på storleken på tavlan. Det utforskandet fick ta över två år men då var det hennes eget val och det är viktigt för Margareta Brandin. Den där friheten. Att inte låsas fast eller begränsas.

Margareta Brandin med sin Purple Plastic Pet.

Kanske är det den obegränsningen som gör att hon kan skapa fram en hare ur en vanlig, något använd systempåse. Jag tänker även att det handlar om den där förmågan som Sahar Burhan beskriver när hon talar om konstnärens förmåga att hitta lösningar på problem. Att se förbi det vanliga, vardagliga och likt magikern svinga sitt förtrollande spö och hitta fantasifulla lösningar i en lång utställningsperiod eller en färgad plastpåse.

Text och bild:
Anna-Stina Gerdin

Purple Plastic Pet.

